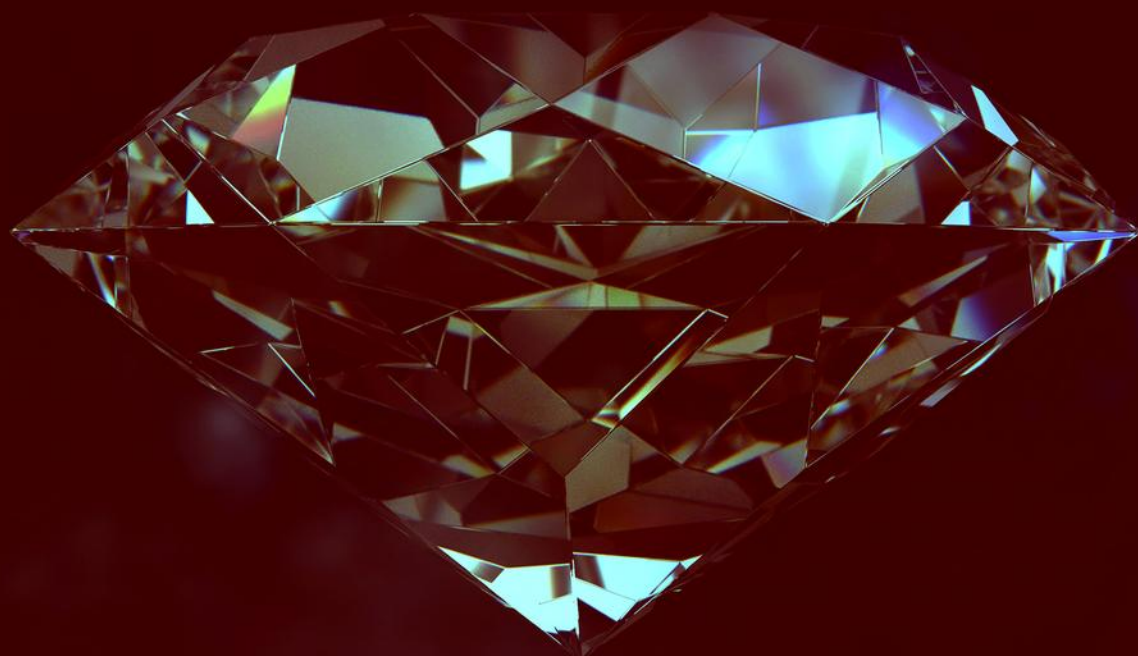

DÁVID ZBREHA

DOM Z BALÍKOV

Venujem Maťovi, najlepšiemu kamošovi z detstva, bez ktorého podpory a úprimných slov by som tento román nikdy nedokončil... a ktorého som (povediac s najväčšou skromnosťou) priviedol k láske k literatúre. Aspoň trochu.

DOM Z BALÍKOV

DÁVID ZBREHA

OBSAH

I. Kapitola – <i>Koncom októbra</i>	9
II. Kapitola – <i>V listopadu</i>	25
III. Kapitola – <i>Andrzejowa paranoja</i>	43
IV. Kapitola – <i>Madrid, real y negro</i>	57
V. Kapitola – <i>False awakening</i>	73
VI. Kapitola – <i>Das Tagebuch</i>	89
VII. Kapitola – <i>Яркие сны</i>	103
VIII. Kapitola – <i>Cennt'anni</i>	117
IX. Kapitola – <i>Zatim u Hrvatskoj</i>	127
X. Kapitola – <i>Disperzia</i>	145
XI. Kapitola – <i>Déjà Vu d'Anvers</i>	161

I.KAPITOLA

Koncom októbra

To bola noc našich životov. Tá noc, keď sme našli tie diamanty. Aspoň na pár chvíľ som si vo svojom nudnom živote pripadal ako Leonardo DiCaprio vo filme *Krvavý diamant*.

Ten diamant je moja letenka z tohto prekliateho kontinentu. Pre nás to bola letenka z tej prekliatej firmy. Do konca života by sme nemuseli pracovať. Mohli by sme si užívať na nejakom bohom zabudnutom ostrove v Pacifiku. My, krásne ženy a alkohol tečúci potokom. Ani pes by po nás neštekol.

Keďže používam podmieňovací spôsob, je jasné, že sa niečo pokazilo.

...

Ja a Dawid sa poznáme asi dva roky. Skamarátili sme sa aj preto, lebo nás spájajú takmer rovnaké názory na život (Dawid je odo mňa o sedem rokov starší) a rovnaký typ humoru. A ešte jedna dôležitá vec. Telepatia. Poznáte to, keď na niečo myslíte a ten druhý to za vás povie. Pozriete si do očí a zrazu všetko viete. Nepotrebuje slová, aby ste sa dorozumeli.

Spočiatku sme tie slová potrebovali, keďže Dawid je Poliak a po slovensky veľa nerozumel, narozdiel od iných Poliakov, a to ma neskutočne rozčulovalo. Spočiatku sme sa bavili po anglicky, keďže Dawidova znalosť nemčiny nedosahuje potrebnú úroveň.

S Dawidom sme sa spoznali v robote v Nemecku. DHL v Lipsku. Najväčšie cargo letisko v Európe a tretie najväčšie na svete. Väčšie nájdete už iba v Connecticute v USA a v Hong Kongu. Slušne platená práca, ale na nemecké pomery je to bieda.

Firma je spolovice štátna, spolovice súkromná. Väčšinu akcií vlastní Deutsche Post, takže človek sa nemusí báť budúceho znižovania stavov alebo podobných somarín. Sociálna istota je v Nemecku naozaj istá.

Po dvoch ťažko odpracovaných rokoch, počas ktorých som takmer nič neušetril, lebo som si užíval a rozhadzoval prachy, kade sa dalo, sme si s Dawidom povedali, že už stačilo. Treba začať kombinovať ako sa pripraviť na odchod. Nezničme si zdravie pre nejakých hnusných, smradľavých dederónov, ktorí nás s potešením vykorisťujú. To je jedna z tých robôt, v ktorých robíte ako kôň a ešte pri tom zhlúpnete.

Raz som Krešovi povedal, že tú hnusnú DHL by som prirovnal k Auschwitzu. Buď zdrhneš, skapeš, alebo budeš čakať na zázrak, že ťa oslobodia. V prenesenom význame to znamená asi tolko, že sa na firmu zrúti lietadlo alebo čo, a vy dostanete niekoľko tisícové odstupné. Zdrhnúť znamená odísť a nájsť si lepšiu robotu, najlepšie v západnom Nemecku, a skapať znamená vrátiť sa na Slovensko alebo do Poľska či do Chorvátska a drieť tamojšiu biedu.

Jedno som vedel naisto – ja neskapem. Krešo sa len pousmial a povedal, že existuje aj štvrtá možnosť – oženiť sa s manažérkou. Žartoval, samozrejme.

Vtedy som nemohol tušiť, že tá firma sa stane mojou nočnou morou. *Albtraum. Koszmar.*

Začalo sa to posledný októbrový týždeň. Týždeň po Dawidových tridsiatich šiestich narodeninách. Vtedy sa začali moje nočné mory a paranoje. Moja psychika bola na sračky. Dva roky nočných vám môže spraviť z mozgu špongiu. Alebo z pankreasu a pečene. Pamätám sa, že sme oslavovali a pili ako diví. Vždy, keď bola príležitosť a tých nebolo málo.

Doteraz sa čudujem, ako sme vôbec prežili. Ako naše žalúdočné kyseliny dokázali stráviť a rozpustiť tolké množstvá alkoholu.

Bolí dni, keď som si naozaj myslel, že môj mozog sa zmenil na neforemnú hmotu, špongiu. Ak ma niečo malo dostať a položiť na lopatky, tak to mal byť alkohol a mladícka nerozvážnosť, a nie udalosti nasledujúcich dní.

NEDELA RÁNO, LIPSKO

Zobudil som sa na to, že ma olizuje pes. Zvláštne, lebo ja psa nemám. Aha, spomínam si. Oslava. A tá prekliata bolesť hlavy, keď sa zobúdzate s dobrou opicou.

„Hektor! Hektor, fuj to. Hektor, k nohe!“ Panička si volá svojho psa. „Sorry, Milan...“,“ ospravedlňovala sa Anka, ktorá si zobrala Hektora na ruky ako malé bábo a usadila sa s ním na fotelke.

„To je v pohode,“ zívom som. „Aspoň ma zobudil.“ Ponaťahoval som si skrehnuté končatiny a keď som konečne otvoril oči, zistil som, že sa nachádzam v obývačke u našich úžasných kolegov, u Piotra a Anky v Lipsku. *Ach, jasné, včera sme oslavovali Dawidove narodenky*, docvaklo mi.

„Ehm, nevádí, keď zapnem telku? Už je deväť,“ dodala Anka akoby na vysvetlenie svojej otázky.

„Veď ty si tu doma. Rob si, čo chceš, mne to nevádí,“ zaškeril som sa.

„A Dawid už nespí? DAWID?!“ zahučala. Nejaké paplónové kľbko vedľa mňa na rozťahovacom gauči sa pomrvalo a zašmrlo niečo po poľsky, čo som nevedel identifikovať.

Anka prevrátila očami a zapla telku.

„Nemôžeš to dať aspoň tichšie? A nemáš voľajaký paralen?“ pomaly som vstával šťuchajúc do Dawida.

„Čo?“

„Ibalgin!“ Poliaci paralen nepoznajú.

„Nájdi si v kuchyni,“ odvrkla.

„Hej, čo je, čo je? Si sa zobudila ľavou nohou alebo čo?“

„Ráno, keď sme došli z klubu, ste tu narobili riadny bordel! Ty a Dawid. Rozbili ste nejaké poháre, henten sa pogrcaľ a len pred hodinou sa mi bola sťažovať susedka, inak veľmi milá pani, že...“

„Hej? Tak jej odkáž, že...“,“ chytil som sa za brucho. Hlavou mi preletel záblesk zo sna. „Počkaj,“ načiahol som ruku s vystretým ukazovákom. Hektor v Ankinom lone dychčal, ale oči mal smutné. Pripomínal mi Voldemorta z poslednej časti Harryho Pottera; skrútené končatiny malého bába pokryté

krvavou kožou. „Nie, dofrasa...“ naplo ma na vracanie. Utekal som rýchlo na vecko a vyvracal sa. Srdce mi búšilo a hlava sa mi stále točila. Znova ma naplo. A ešte raz.

O hodinu sme s Dawidom poslušne chlíпали poctivú kávu a snažili sa tváriť nanajvýš zahanbene.

„Idem si zapáliť na balkón,“ prehlásil Dawid, zobral si šálku s kávou a bosý vyšiel na balkón. Piotr neprítomne drtil playstation a Anka po nás umývala riad.

„Idem za ním,“ potľapkal som Piotra po kolene, no ten nijako nezareagoval. Tiež sa včera dobre rozbil. Anka, chůďatko, nám robila šoférku po celom Lipsku. Možno to ju tak šťve, a nie tie rozbité poháre a zvratky.

„Všetko najlepšie, kamarát,“ podal som Dawidovi cigaretu a zapálil si s ním.

„Povedz mi, k čomu to speje, hm? Tento život hnusný...“ Dawid sa oprel o zábradlie a odpľul si. Pod nami sa nachádzalo sídlisko s detskými preliezkami, oproti nám zo zeme vyčnievali dederónske paneláky a základná škola. Hotová idylka.

„Raz na to určite prídeme.“ Vôbec som nemal chuť filozofovať nad zmyslom života hneď zrána.

„Raz, raz... To už bude neskoro. My musíme žiť teraz, Miňo! Musíme niečo zažiť! Niekam vypadnúť, na poriadne dlho, a užívať si a nie *zapierdalať* v takej skurwenej firme... aaach,“ klial a klial.

„Myslíš užívať si ešte viac ako včera?“ Zamyslel som sa. Dá sa to? Iste. Keby sme mali viac peňazí.

„No jasné! Obaja už potrebujeme nejakú ženskú...“

„Ja mám predsa Anette.“

„A trtkali ste už?“ nadvihol obočie a znova si odpľul.

„Smeruje to k tomu, aby si vedel. Tento víkend ju stiahnem.“

„Vylúčené. Hovoril som ti, že cez víkend sem beriem malú. Konečne som sa s tou sukou dohodol, že mi ju dá.“

„Aha... Tak pôjdem ja k nej.“ S Dawidom sme totiž bývali spolu v dvojizbovom, prenatatom byte.

„Ale nemyslel som iba na sex. Potrebujeme ženskú na stálo. Vieš, ako to myslím. Ty a ja sme v tomto rovnakí. Vidím ti to na očiach. S Anette ti je možno fajn, ale pochybujem, že si zaľúbený.“

„No a nestačí to? Keď s niekým si a je ti s ním fajn? Čo viac čakáš na začiatku? Máš tridsaťšesť rokov! Zobuď sa, dobre? Nebuď sentimentálny.“

„Možno to je to, čo ti chýba.“ Drzo zahasil svoju cigaretu do kvetináča od susedov a vrátil sa späť do obývačky.

„Odveziem vás, vy trosky,“ zahlásil Piotr, vypol playstation a začal sa obliekať. Anka s Piotrom sa letmo pobozkali na líce a vypadli sme do sychravého rána. Bolo to zvláštne. Tí dvaja sa mali veľmi radi, určite sa ľúbili, ale na verejnosti to vôbec nechceli dávať najavo. Nikdy som ich nevidel, ako sa držia za ruky alebo bozkávajú pred cudzími ľuďmi. Dokonca ani včera na diskotéke – keď spolu práve netancovali, vyzeralo to, akoby ani neboli spolu. Alebo sa hanbili. Ale pred kým? Oni dvaja sa teda fakt nemajú za čo hanbiť. Žijú si viac než nad pomery (teda, oproti nám ostatným *Ausländerom*, ktorí šetríme každé jedno euro; seba nerátam), majú psa, chovajú si králikov, majú krásne zariadený trojizbový byt v mestskej časti Wahren, satelit, netflix, playstation, kávomat v hodnote tisíc eur a kopu iných drahých a nepotrebných blbostí, a ešte k tomu si jazdia na Audi A6. Quattro podotýkam.

Keď sme už s Dawidom sedeli v ňom, Piotr nám znova spravil exkurziu po palubnej doske a s nadšením vysvetľoval, čo ktorý gombík znamená.

„Aha, toto som vám včera neukázal,“ povedal a niečo zapol. Auto sa nadvihlo asi o dva centimetre. „*Podnoszenie*.“

„Uhm, a to je na čo dobré?“ zašomral som si na zadnom sedadle sám pre seba.

„Ale niekedy mám problém s parkovaním. To auto zaberá dosť miesta.“

„Že som si to nevšimol.“

Piotr počas cesty na moje sarkastické poznámky nijako nereagoval, ale pár vymenených pohľadov s Dawidom mi stačilo na to, aby som vedel, že si myslí to isté, čo ja. *Bolo ti treba nabúchané Audi, mladý chalanisko*. Nevie, na kerú mariu. Frajerku má, tak na koho chce zapôsobiť? Nemci nášho zvysoka serú; v práci sa všetci obšmietajú len okolo Anky. A jeho to vytáča. A právom. Ale doprajem mu trochu zloby. Malá zlomyseľnosť medzi kamošmi nikdy nezaškodí.

So svojou vyvolenou sa dokonca zasnúbili. Takže budúci rok by mala byť svadba.

Taký jeden zaľúbený párik sme tu už videli. Oni boli pravý opak. Kade chodili, tade len ručičky a pusinky. Mateusz a Agata. Tridsať a dvadsaťšesť. Láska ako hrom. Prišli do Nemecka ako pár zarobiť si na spoločnú budúcnosť, potom sa na lyžovačke v Čechách zasnúbili, pár mesiacov ešte popracovali a potom sa rozišli. Dúfam, že ten šuter stál Mateusza veľké prachy, nech si teraz v poľskom Amazone búcha hlavu o regály. Tak mu treba. Bol to prvotriedny idiot. Nikto ho nemal rád. Ale ja som mal rád Agatu. Bola to fajn baba. Všetkým nám chýba jej prítomnosť, jej smiech, jej nálada. Na druhej strane, tak, ako bola krásna, tak bola aj naivná a sentimentálna. Piotr s Ankou sú však iní. Čo sa týka spoločného súžitia, sú až príliš racionálni. Nevieam, či je to dobre alebo zle.

...

„Hej, idem ešte do postele, dobre? Nejako ma bolí hlava,“ zveril som sa Dawidovi, keď sme došli domov. Bývame v malej dedinke s názvom Kabelsketal, ktorá stojí na hranici medzi Saskom a Saskom-Anhaltskom. Tú hranicu tvorí vlastne diaľnica A9, Berlín-Mníchov. Je to celkom tiché prostredie, pokiaľ vonku neblbnú deti, pokiaľ práve nelietajú lietadlá a pokiaľ nechodí ten buzerant s *kosiarkou*. A tá stará buchta z vedľajšieho bloku, ktorá sa sústavne od piatej rána do siedmej, niekedy až do ôsmej, v kuse s niekým háda. Škrieka a škrieka a huba sa jej nezastaví. Nonstop. Deň čo deň. Toho druhého nepočuť, takže je to buď schizofrenička alebo s niekým telefonuje. Nevylučuje sa jedno ani druhé. Keby som si nedal tabletky na spanie, tak jej do okna asi hodím nôž.

„Ok, ja idem zaraz pod *prysznic*. Večer môžeme spraviť pizzu a pozrieť si *Zejscie 2*, čo ty na to?“ *Zejscie*, alebo po slovensky *Pád do tmy*, bol Dawidov obľúbený horor. Veru, takto trávime osamotené chlapské večery. Pizza, pivo a horor. Respektíve, ja sa už teraz musím ulievať, keďže mi pred dvoma týždňami vyšlo jedno rande. Ako Dawid výstižne poznamenal, ešte sme netrčkali, ale schyľovalo sa to k tomu. Mohlo to byť o týždeň, keby nemala prísť na návštevu Dawidova osemročná dcéra Viki v doprovode svojej šesťnásťročnej sesternice Joanny. Beťár jeden, nechcel mi ani za boha ukázať jej fotku. Až podozrivo nápadne menil tému, keď na to prišla reč. Stavil by som svoj mesačný plat na to, že to bude riadna jebačka. Myslím Joanna, nie Viki.

„Sa teším na tú tvoju Juno, či to vôbec prežila. Druhú časť som nevidel.“ Došmatlal som sa do svojej izby a zadychčaný padol na posteľ. Nemal som silu sa ani povyzliekať. Bolo ticho. Chvíľu som sa doňho započúval. Bolo to nádherné ticho. Také bez reklamy.

Tú buchtu z vedľajšieho bloku nebolo počuť. Skapala? Je mi to jedno. Počul som jemný štebot vtáčikov a tlmené prúdy tečúcej vody zo sprchy. Zavrel som oči a zaspal. Možno to bol môj posledný spánok bez snov. Neviem. Nepamätám sa.

PIATOK VEČER, KABELSKETAL

Ďalší týždeň ubehol ako voda. Piatok sme mali s Dawidom voľno. Piatok, dvadsiaty deviaty október. Sedemstoštyridsiatypiaty deň v Nemecku. Ani neviem, prečo si to rátam. Z nostalgie? Možno sa nikdy viac nevrátim na Slovensko. Ako turista, ktorý hľadá pokoj v horách, to áno. Ako robotník v automobilke, to určite nie. Napokon, ja sa nemám kam vrátiť. Starí rodičia, moji poslední žijúci príbuzní na Slovensku, minulý rok zomreli. Vtedy som sa na Slovensku zdržal týždeň. Vybavil a zaplatil som pohreb, na ktorom som nevyronil ani slzu. Starkí mali vždy radšej môjho brata, ktorý už desať rokov žije za veľkou mláskou. Starkým občas napísal, posielal pohľadnice a magnetky zo svojich ciest, občas zavolať na pevnú linku, ale ani raz neprišiel. Dokonca ani na ten pohreb. So mnou sa nebaví. Vraj som si mal založiť facebook, že on nebude platiť za drahé hovory na Slovensko. Tak nech ide do píše. Pre mňa akoby ani nebol. Napokon, on zdedil ten dom po starkých.

Rodičovský dom sme s bratom predali pred desiatimi rokmi, pár týždňov po tom, ako naši rodičia zahynuli. Bolo to na moje osemnásť narodeniny. Nie je dôležité, čo bolo príčinou ich smrti, no keby vedeli, ako sa môj braček zachová, museli by sa v hrobe obracať. Istý čas som býval s ním v jeho luxusnom byte na sídlisku KVP v Košiciach. Pamätám si, ako mi každý týždeň v sobotu strčil do ruky zožmolenú dvacku so slovami, nech idem do kina alebo sa niekam poprechádzať. Potom si do bytu vodil svojich kamošov, s ktorými chlatali, fajčili trávu, možno šňupali koks, ale hlavne si tam vodili eskortky.

Raz, keď brat vytriezvel, mi navrhol, nech mu dám svoju polovicu z predaného domu, a on mi na oplátku prenechá celý svoj byt aj auto. Vtedy som ešte nevedel, čo spravím s tými peniazmi, ale chvalabohu som bol plnoletý, takže som si mohol robiť, čo chcem. Dnes viem, že to nie je žiadna výhra.

To auto sa mi veľmi páčilo. *Magnes dla kobiet*, akoby povedal Dawid. Porsche Cayenne, strieborné. V tej dobe mal také málokto. Ale brat podnikal s autami, takže on o peniaze nemal nikdy núdzu.

Bol som hlúpy a nerozvážny. Právnik ma na nič neupozornil, lebo ho, samozrejme, platil môj brat. Zanechal mi na rozlúčku ešte dve tisícky, vraj nech sa konečne pozriem do tej Severnej Kórei, ktorú som od detstva túžil navštíviť. Som jeden z mála Slovákov, ktorý sa môže pochváliť takýmto zážitkom. Navštívil som poslednú stalinistickú diktatúru na svete a bolo mi tam dobre. Pochopiteľne, turistov si poctivo vyberajú a ukazujú im len glanc nablýskaného režimu. Vedel som, že sme v hoteli neustále odpočúvaní a že si nemôžem dovoliť žiadnu hlúpu otázku alebo poznámku ohľadne režimu či jeho predstaviteľov. Vedel som, že sme bez internetu. Pokiaľ nechcete platiť sto dolárov za jeden email, ktorý aj tak uvidia. Vedel som, že si nemôžem dovoliť ukradnúť uterák alebo inú blbosť z hotelovej izby. Skončil by som v severokórejskej base. Vedel som, že na desať dní sa absolútne odrežem od sveta. A napriek tomu som sa nebál. Vždy som miloval výzvy a dobrodružstvá. Napokon, neostal mi nikto, komu by na mne záležalo.

Spoznávací zájazd v KĽDR som si užil dosýtosti vrámci možností. Vrámci možností mojej mysle schopnej absorbovať a kochať sa novými, príjemnými zážitkami, keď viem, že moji rodičia sú čerstvo mŕtvi. Ja, osemnásťročný chalan, mám celý život pred sebou. Maminu čiernobielu fotku som si nosil v peňaženke ako štvorlístok. Pózovala na nej ako Sarah Connor z Terminátora. Na zadnú stranu fotografie som zo srandy napísal: *NO FATE*.

Nepoznal som bratove záujmy, nikdy sa mi nezdôveroval ani so svojou prácou ani so súkromným životom. Bol to môj brat, ale žili sme v rozdielnych svetoch. Spájala nás len krv a dlhy.

Nechutne ma podrazil. Keď som sa vrátil z Kórei, našiel som byt na KVP prázdny. Prázdny od jeho vecí. Dokonca zobral i ten poondený obraz, ktorý som mal rád. Naivne som veril, že príde alebo sa ozve. Dva roky o ňom nebolo ani chýru, ani slychu. Počas tých dvoch rokov som musel splácať exekúcie na byt. Osem rokov som drel v železiarňach, kým sa mi podarilo všetko splatiť a zbaviť sa toho bytu. Auto bolo kúpené v hotovosti, takže som si ho mohol pokojne nechať a riešiť len benzín, poisťku a prípadný servis. Keď som splatil všetky dlhy, podarilo sa mi nájsť si robotu v Nemecku, na cargo letisku pri Lipsku, kde som doteraz. Pred dvoma rokmi som sa rozišiel s Timeou, mojou poslednou frajerkou, ktorých, priznám sa, nebolo málo, lebo ak som za niečo svojmu bratovi vďačný, tak za to, že som po ňom zdedil istý druh šarmu a odkukal všetky tie fintičky, ktoré platia na baby. Avšak odkedy sme s Dawidom

v Nemecku, žijeme obaja v celibáte. Nemku Anette mi musel zoslať sám pán-božko. Pripomína mi trocha Pipi Dlhú Pančuchu, ale má pôvab. Má v sebe niečo, čo mi učarovalo. Pije pivo z fľaše a chutia jej párky, ale baba má štýl. Vyniká nad ostatné Nemky, čo sa týka krásy a rozumu. Nájstť takú ženu v Nemecku je ako nájstť ihlu v kope sena. Lepšie ako ostať sám a s plnými vajcami.

Anette som si prvýkrát všimol v robote pred pár mesiacmi, no zdráhal som sa jej prihovoriť. Naše zoznámenie bolo skôr také situačné; podal som jej zapalovač. Snažil som sa ju najprv zabaviť svojou skomolenou nemčinou a naschvál som plietol slová, aby to vyznelo milo a nenútene zároveň; nech ma opraví. Miestami sa usmievala, no keď dofajčila, prísne sa ma spýtala, či si myslím, že je hlúpa. *Nie*, povedal som pohotovo. *Myslím, že si smutná.*

Deň za dňom som ju rozveseľoval čoraz viac, až sme si dohodli rande, na ktorom sme sa na záver pobožkali. Čakal som, že ma ešte pozve na čaj, ale nestalo sa. Tak som išiel domov znova s plnými vajcami a s malou dušičkou, že možno sa z tohto romániku zrodí plnohodnotný vzťah, aký som nikdy nemal. Je chyba vo mne alebo v tých ženách? Možno som si nedefinoval, čo skutočne chcem.

„Upratol si si izbu, Miño?“ vytrhol ma zo zamyslenia Dawid.

„Čo si môj tatko?“ zvalil som sa na gauč a zapol telku.

„Ja len chcem, aby tu bolo čisto. Za hodinu má prísť Vikina. Kurwa mať, sorry, ja som taký nervózny...“ nahlas dýchal a vlnil si košeľu. Cítil som jeho pot.

„Chápem. Ale nemá dôvod zablúdiť do mojej izby. Ozaj, a kde bude spať tá Joanna?“

„Aša? Tu určite nie. U kamošky v Halle. V nedeľu príde po malú a pôjdu zase domov.“

„Rozmýšľal som, či by sme nemohli ísť zajtra do ZOO? Čo povieš? Spraviť si výletík, trochu na čerstvý vzduch...“

„My dvaja a malé decko, hej? Ako takí dvaja buzeranti budeme vyzerať,“ krútil hlavou, cukal a prepínal mi kanály v telke. Cukol som aj ja.

„Ale veď nie len my dvaja. Myslím všetci. Aj Aša.“

„Ešte lepšie.“

„Čo je na tom zlé, prosím ťa?“

„Za prvé, ako poznám Ašu, pochybujem, že bude zajtra v stave niekam ísť a za druhé... Je mi to trápne, ale nemám toľko peňazí.“

„Aha. Tak čo chceš robiť? Malá potrebuje nejaký program.“

„Neviem,“ hlesol.

„Dobre, pozri sa, ja to zacvakám a niekedy potom mi to vrátiš, oukej?“

„Oukej, máš to u mňa.“ Buchli sme si päťami.

Zapojil som HDMI kábel do laptopu a načítal stránku s online filmami. Nelegálna zábavka.

„Nepozrieme si nejaký film o psychopatoch?“ navrhol som. Mal som chuť na poriadnu vyvráždovačku.

„*Shining* s Nicolsonom?“ počúchal si Dawid bradu.

„Milujem Stephena Kinga, ale to je slabé. Ten psychopatický aspekt spočíva v tom, že ten film musí byť svojim spôsobom zábava, vieš?“ Neviem, či ma môj poľský kamarát pochopil. „Čo takto, hmm...“ skroloval som myš po stránke. „Mám to! Americké psycho!“

„To som videl asi stokrát...“ Neznášam, keď niekto vysloví túto laxnú vetu a ešte pri tom zíva. Zaškripal som zubami a skroloval ďalej. „Ale hovoril si mi, že *American History X* si nevidel, že? Film s Edwardom Nortonom z deväťdesiatych rokov...“

„S Nortonom?“ spozornel. Bol to jeho *ulubiony*.

O piatkový večer sme mali postarané. Najprv Kult hákového kríža a naše debaty pri pive o fašizme, holokauste, legbti komunite, cirkvi, multikulturalizme; následne litre piva a české komédie, ktorým Dawid nerozumel a pred tým, než zaspal, prišla mu esemeska od Edity, jeho ex, že Viki s Ašou dorazia zajtra skoro ráno kvôli zlým spojom. Zanaďával a zaspal rovno na gauči v obývačke a slintal ako starý buldog. Mal šťastie, že deka patrila jemu.

„Ty si také hovädo,“ zamrmlal som a nedopatrením som prisadol ovládač, čím som vypol telku. Vzápätí nastalo úplné ticho a tma. Od zimy sa mi ježili chĺpky na predlaktiach. Striasol som sa. Chcel som sa postaviť a prejsť tých

pár metrov k vypínaču, ale nemohol som. Sedel som ako stuhnutý a triasol sa. Moje oči sa čoraz viac prispôbovali tme, donekonečna som žmurkal, až som si zvykol. Pošúchal som si bicepsy. Niečo tu nebolo v poriadku. Moje oči si na tmu zvykli natoľko, že som dokázal v našom smart televízore rozpoznať Dawidove obrysy, ako spokojne leží na gauči a odfukuje, ako sa mu dvíha brucho, keď dýcha, ale keď som sa prizrel bližšie, svoj vlastný odraz som v telke nevidel.

„Á kurva!“ vystrašil som sa a šprintoval do kuchyne. Zapol som v kuchyni všetky svetlá a zhlboka dýchal. *Nie, toto sa mi nesnívalo, to nebol sen.* Postavil som vodu na čaj a oprel si čelo o drez. Môj najtajnejší strach sa práve zhmotnil. Odkedy som ako štrnásťročný videl Exorcistu, môj najtajnejší strach spočíval v tom, že sa mi to dievča zjaví niekde na obrazovke počítača alebo televízora, či v zrkadle a vystraší ma na smrť. Nebál som sa skutočnosti, že mi môže ublížiť nejakým diabolským spôsobom; bál som sa jednoducho toho, že dostanem šok, zástavu srdca. Že sa zadusím podobne ako sa dusia tí, čo sa topia. Vedel som, že na svete sa také prípady stali. Je to asi tá najstrašnejšia smrť, akú si dokážem predstaviť. A tento môj strach sa transformoval na novú podobu. Pozriem sa do zrkadla a... nevidím nič. Vôbec nič. Žiadny odraz môjho ja. Čo by to znamenalo? Že som mŕtvy? Že som duch? Upír? Rozpoltený pri vstupe do inej dimenzie?

Kanvica doparila a vypla. Zalial som si čaj, zapálil cigaretu a vyšiel na balkón. Pod holými nohami mi zapukali prázdne obaly od tabletiiek. Jeden som zdvihol a prižmúril oči. Sedatif PC, od firmy Boiron. Homeopatiká na spanie.

SOBOTA

Od malička som miloval zoologické záhrady. Prvé skúsenosti s nimi som získal ešte keď žili rodičia. Košická ZOO je právom najväčšia a najkrajšia ZOO na Slovensku. Svojou rozlohou 292 hektárov dokonca tretia najväčšia v Európe, čo vie málokto a málokoho to zaujíma, lebo zoologické záhrady nezaujímajú nikoho. Lebo ľudia sú hlupáci a ignoranti. Ja som sa pri zvieratách vždy cítil príjemne. Príjemnejšie než pri ľuďoch.

Lipská ZOO je síce o sto jeden rokov staršia než tá Košická, no s úbohou rozlohou 27 hektárov v centre mesta výrazne zaostáva. Celodenná vstupenka za osemnásť eur tiež nie je výhra. Táto východonemecká zoologická záhrada má tiež svoje čaro a svoj príbeh. Aspoň tak to povedala Dawidova Viki, ktorá ma na svoj vek predbehla

a pochodila až 9 zoologických! Ja iba osem. Prvýkrát som bol v Košickej na Kavečanoch s rodičmi a bratom, v ďalších troch som bol s bývalkami, a vo zvyšných štyroch som trucoval a vyplakával sa rítiam pavánov, ktoré mali moje pocity na háku.

Viki ma naozaj dostala. Osemročné dievča. *Každá zoologická má svoj príbeh.*

Dawidova osemročná dcéra Viki bola naozaj veľmi roztomilé dievča a na svoj vek vskutku inteligentné. Nemyslím tým, že dokáže zložiť rubikovú kocku za dve minúty alebo že pozná všetky vlajky sveta, to fakt nie. Viki je inteligentná na sociálno-emočnej úrovni. Vyrastie z nej taká zdravo-drzá sopľaňa s mierne pokryveným, ale predsa správnym názorom na život, lásku a veci okolo toho.

Z tej malej vyžarovalo jasné sebavedomie. Otca stavia do pozoru a voči matke a otčimovi má prirodzený rešpekt. Nemá ani zlý vkus, keďže si ma stihla obľúbiť za jedno predpoludnie.

„Ty kokos, ja nevládzem,“ Dawid sa oprel o drevené zábradlie, za ktorým v bezpečnej vzdialenosti oddychovali lamy. Viki s Ašou, sesternicou, sa prechádzali obďaleč, pri zebračích pakoňoch.

„Čo je, čo je? Povolanie otec ťa už nebaví?“ Ja som sa na rozdiel od Dawida cítil príjemne. Ani studený vzduch, hmla a vietor mi nevadili. Dobré som sa vyspal a hlava ma nebolela.

„Nemal by si toľko fajčiť. Tie kamely ti vyliezajú ušami,“ pokračoval som v dohováraní.

„Ty prestaň fajčiť!“ odbil ma. „Vydržím bez piva, bez cukru, bez sladkostí, ale cigarety mi nikto nezoberie. Lúbim fajčiť...“

„Viki je smädná. Poďme si niekam sadnúť,“ navrhla Aša držiac malú za ruku. Tá sa potmehúcky usmievala, vediac, že vieme, že ten nápad pochádza od nej. Inak, čo sa týka Aši, nemal som dobrý odhad. Dlhou ofinou a silným pudrom zakrývala pubertálne akné alias brailove písmo, a vetrovka, ktorú mala na sebe, musela byť minimálne o číslo menšia. Taká priemerná baba, čo ľúbi viacej piť, žúrovať, žrať sladkosti, a pozeráť v telke sprostosti namiesto toho, aby si dobre zašportovala. Poznám také typy báb zo svojich pubertálnych čias. Tie, čo sa ulievajú z telesnej, učia sa na štvorky, a sú stále panny, aj keď majú plné reči vtákov a iných chujovín, ktorým samé nerozumejú. Po mature ich nabúcha miestny autíčkar, a do konca života sa budú tlačiť v dvojizbovom byte na sídlisku. Z takého života mi bolo na grc.